

РЕШЕНИЕ

№ 151

гр. К., 19.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – К., I. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Деян Г. Събев

Членове: Йорданка Г. Янкова
Боян Б. Ешпеков

при участието на секретаря Красимира Хр. Боюклиева
като разгледа докладваното от Боян Б. Ешпеков Въззивно наказателно дело
от частен характер № 20235100600289 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда № 16 от 26.06.2023 г. постановено по НЧХД № 109/2022 г., Районен съд – М. е признал подсъдимите С. М. Ю., М. М. Ю., Ю. М. Ю. и Е. С. Т. (Е. С. Ю.) за виновни в това, че на 03.07.2022 г., около 14.00 часа в с. С., общ. Д., в гр. Д. са причинили на С. А. Ю. от с. С., общ.М., разкъсно-контузна рана на главата, порезна рана на лявата предмишница, кръвонасядания на дясната ръка, които са довели до разстройство на здравето извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК, и до болка и страдание, и съставляващи лека телесна повреда по чл.130 ал.1 от НК, като деянието е извършено при превишаване пределите на неизбежната отбрана и подсъдимите лица са действали при уплаха и смущение, поради което и на основание чл.12 ал.4 от НК, РС – М. не е наказал подсъдимите за престъплението за което ги е признал за виновни, а именно по чл. 130, ал.1 от НК.

Със същата присъда РС – М. е признал подсъдимият Б. С. Ю. за виновен за това, че на 03.07.2022 г., около 14.00 часа в с. С., общ. Д., в гр.Д., е

причинил на М. М. Ю., разкъсно-контузна рана в областта на лявата вежда, което е довело до разстройство на здравето извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК, и съставляваща лека телесна повреда по чл.130 ал.1 от НК, като деянието е извършено при превишаване пределите на неизбежната отбрана, и подсъдимото лице е действало при уплаха и смущение, поради което и на основание чл.12 ал.4 от НК, РС – М. не е наказал подсъдимия за престъплението за което го е признал за виновен, а именно по чл. 130, ал.1 от НК.

На следващо място, отново със същата присъда РС – М. е признал подсъдимият Е. С. Т. /Е. С. Ю./ за виновен за това, че на 03.07.2022 г., около 14.00 часа в с.С., общ.Д., в гр.Д., е причинил на С. С. Ю. от с. С., общ.М., разкъсно-контузна рана на главата и кръвонасядания в областта на дясната мишница, което е довело до разстройство на здравето извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК и до болка и страдание, и съставляваща лека телесна повреда по чл.130 ал.1 от НК, като деянието е извършено при превишаване пределите на неизбежната отбрана, и подсъдимото лице е действало при уплаха и смущение, поради което и на основание чл.12 ал.4 от НК, РС – М. не е наказал подсъдимия за престъплението за което го е признал за виновен, а именно по чл. 130, ал.1 от НК.

С присъдата предявените и приети за съвместно разглеждане граждански иски от С. А. Ю. против подсъдимите С. М. Ю., М. М. Ю., Ю. М. Ю. и Е. С. Т. (Е. С. Ю.), от М. М. Ю. против подсъдимия Б. С. Ю. и гражданския иск предявен от С. С. Ю. против подсъдимия Е. С. Т. (Е. С. Ю.), са отхвърлени като неоснователни.

РС – М. по отношение на разноските е постановил, че остават така, както са направени от страните предвид изхода на делото.

Недоволни от така постановената присъда са останали тъжителя С. А. Ю., тъжителя С. С. Ю. и подсъдимия Б. С. Ю..

Във въззивната жалба на адвокат М. Ч. от АК – К., подадена в качеството си на пълномощник на тъжителя С. А. Ю. е посочено, че постановената присъда е неправилна и постановена в противоречие на събраните доказателства. Адвокат М. Ч. се солидаризира с извода на РС – М., че подсъдимите, а именно С. М. Ю., М. М. Ю., Ю. М. Ю. и Е. С. Т. (Е. С. Ю.) са осъществили от обективна и субективна страна фактическия състав на

престъплението по чл. 130, ал.1 от НК. Според адвокат М. Ч. обаче, първоинстанционния съд неправилно и недопустимо и в нарушение на процесуалните правила е приел, че подсъдимите са действали при условията на института на неизбежната отбрана, както и че са действали при уплаха и смущение и на това основание според нея съдът неправилно не им е наложил наказание. В резултата на всичко това, според жалпоподателят, неправилно съдът е отхвърлил предявения граждански иск и не е присъдил на тъжителя разноси. Според повереника на тъжителя С. А. Ю. по безспорен и категоричен начин е установено извършване на престъплението по чл. 130, ал.1 от НК, което било видно от всички разпитани свидетели. Били установени и доказани по категоричен начин фактическите действия на всеки един от подсъдимите, включително и кой от тях, каква по вид и характер повреда е нанесъл на частния тъжител. Посочва се какви удари са нанесени от всеки един от подсъдимите спрямо тъжителя, като се прави извод, че при така установената обстановка, няма как подсъдимите да са действали при условията на неизбежна отбрана и при уплаха и смущение. Прави се анализ на института на неизбежната отбрана от теоретична гледна точка, като се прави връзка и с установени според повереника фактически обстоятелства по делото, като в най – общи линии се посочва, че тъжителя не е предприемал каквито и да било действия спрямо подсъдимите, което да е повод за възникване на правото на последните да се защитават. Прави се извод, че посоченият институт в този конкретен случай е неприложим. Адвокат М. Ч. счита, че съдът е следвало да признае подсъдимите за виновни в това, че в съучастие и като извършители са осъществили престъпния състав на чл. 130, ал.1 от НК и съответно е следвало да им наложи наказания предвидени в закона, както и е следвало да уважи предявения граждански иск в справедлив размер. Моли се обжалваната присъда, постановена по НЧХД № 109/2022 г. на Районен съд - М. да бъде отменена, като вместо това да бъдат наложени наказания на подсъдимите за извършеното от тях престъпление. На следващо място се отправя молба към въззивния съд да се уважи предявения граждански иск в посочения размер, както и да бъдат присъдени на тъжителя сторените разноси в първоинстанционното и въззивното производство.

Във възивната жалбата на адвокат М. Ч. от АК – К., подадена в качеството си на пълномощник на тъжителя С. С. Ю. са релевирани идентични доводи и съображения, като са отправени и същите молби към

въззивната инстанция, поради което настоящия съдебния състав не смята за необходимо да ги преповтаря.

С въззивната жалба на адвокат Д. Г. от АК – К., подадена в качеството си на защитник на подсъдимия Б. С. Ю. се твърди, че обжалваната присъда е постановена е неправилна и постановена в противоречие с материалния закон и при допуснати сериозни нарушения на процесуалните правила. Отразено е, че нито едно от съображенията изложени в присъдата не кореспондира с доказателствата по делото. Според адвокат Д. Г. съдът неправилно е достигнал до извода, че подсъдимия Б. С. Ю. е осъществил от субективна и обективна страна фактическия състав на престъплението по чл. 130, ал.1 от НК, тъй като нито един от свидетелите -очевидци не твърди това. Посочва се, че това се твърди единствено от тължителя и от свидетеля О. Ю., който бил в роднински връзки с тължителя и показанията му били в явно противоречие с показанията на всички останали свидетели. Посочва, че съдът абсолютно неоснователно е пренебрегнал показанията на всички свидетели очевидци, които твърдели, че подсъдимия Б. С. Ю. не е участвал в конфликта и не е удрял никого. Защитникът посочва, че тези обстоятелства се твърдели и от единствените незаинтересовани свидетели, а именно полицейските служители. Защитата развива съображения, че неправилно и абсолютно недопустимо и в нарушение на процесуалните правила, съдът е приел, че подсъдимия е действал при условията на института „превишаване пределите на неизбежната отбрана“ както и че е действал при уплаха и смущение, поради което не му бил наложил наказание, като в резултат на всичко това не му били присъдени и разноски. Адвокат Д. Г. смята, че по безспорен и категоричен начин е установено, е подсъдимия Б. С. Ю. не е участвал в спора прераснал в сбиване между останалите страни по делото, което се установявало от показанията на всички разпитани свидетели. В жалбата е отразено, че нито С.я подсъдим, дори като теза в своя защита, нито някой друг твърдял, че подсъдимия е бил нападен от пострадалия М. М. Ю., вследствие на което, за да се защити му отвърнал с по – висока степен на увреждане, превишавайки по този начин пределите на неизбежната отбрана. Прави се кратък анализ на института на неизбежната отбрана от теоретична гледна точка и се прави извод, че в настоящият случай този институт е неприложим. Адвокат Д. Г. счита, че съдът е следвало на основание чл. 304 от НПК да признае подсъдимия за невинен, в това, че е осъществил престъпния

състав на чл. 130, ал.1 от НК, тъй като не било установено дали деянието е извършено или ако е извършено, то не било установено по безспорен начин, че е извършено от подсъдимия. На последно място в жалбата си повереникът на подсъдимия Б. С. Ю. моли настоящата въззивна инстанция да отмени обжалваната присъда постановена по НЧХД № 109/2022 г. на Районен съд - М., като вместо това да бъде постановена нова с която подсъдимият да бъде оправдан. Моли и за присъждане на направените разноси в двете съдебни инстанции. Алтернативно се отправя и молба за отмяна на присъдата и връщане на делото за разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд, поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

В съдебно заседание частните тъжители С. А. Ю. и С. С. Ю. не се явяват. За тях се е явил упълномощения им повереник – адвокат М. Ч. от АК – К.. Последната поддържа изцяло подадените жалби, като не сочи нови доказателства и не иска събирането на такива. Моли за отмяна на обжалвания първоинстанционен съдебен акт. Счита, че същият е неправилен, тъй като съдът не е обсъдил в своята съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, в резултат на което е достигнал до изцяло погрешен извод, обективиран в постановената присъда. Счита, че съдът е следвало да признае подсъдимите за виновни и да им наложи предвиденото в закона наказание. Алтернативно отправя молба, в случай, че въззивният съд прецени, че при постановяване на първоинстанционния акт и в течение на процеса са допуснати съществени процесуални нарушения, то обжалвания акт да бъде отменен и делото върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав на същият съд. Претендира и за сторените разноси във всички съдебни инстанции, включително и в настоящата.

Подсъдимия Б. С. Ю. не се явява в съдебно заседание. За него се е явил упълномощения му защитник – адвокат Д. Г. от АК – К.. Защитникът на подсъдимия поддържа въззивната жалба. Не сочи други доказателства и не иска събирането на такива. Адвокат Д. Г. счита, че първоинстанционния акт е издаден в нарушение на закона и че са допуснати сериозни нарушения на процесуалните правила. Според него решаващият съд не е обсъдил обстойно всички събрани доказателства по делото. Моли за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на същият съд. Претендира за направените разноси по делото както в първа инстанция, така

и в настоящата.

Подсъдимите С. М. Ю., М. М. Ю., Ю. М. Ю. и Е. С. Т., не се явяват в съдебно заседание. За тях са се явили упълномощените им защитници – адвокат Д. К. от АК – К. и адвокат М. Б. от АК – К.. Адвокат Д. К. моли въззивният съд да остави в сила присъдата на Районен съд – М., като правилна и законосъобразна. Счита, че по отношение на фактическата обстановка решаващият съд е допуснал някои неточности, които не се отразяват на крайния извод до който е достигнал решаващият съд, като подробно посочва същите. Адвокат М. Б. се придържа към казаното от адвокат Д. К. и моли да бъде потвърден първоинстанционния акт.

Окръжен съд – К., като съобрази доводите в подадените жалби, както и тези изложени в съдебно заседание пред въззивния съд, след собствен анализ на събраните в хода на производството доказателства и служебна проверка на правилността на атакуваната присъда съобразно изискванията на чл. 314 НПК, намира за установено следното:

Въззивните жалби са депозирани в срока по чл. 319, ал.1 от НПК, срещу акт който подлежи на обжалване и от легитимирани лица, а именно повереник на частните тъжители С. А. Ю. и С. С. Ю. и защитник на подсъдимия Б. С. Ю., поради което се явяват процесуално допустими. Разгледани по същество са основателни, но на различно от посочените основания и по различни съображения.

При постановяване на обжалваната присъда, първоинстанционният съд е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила. С протоколно определение № 185 от 15.09.2022 г., постановено по НЧХД № 109/2022 г., Районен съд – М. е обединил НЧХД № 109/2022 г. образувано по частна тъжба на С. А. Ю. против С. М. Ю., М. М. Ю., Ю. М. Ю. и Е. С. Ю. (Е. С. Т.), НЧХД № 110/2022 г. образувано по частна тъжба на С. С. Ю. против Е. С. Ю. (Е. С. Т.) и НЧХД № 122/2022 г. образувано по частна тъжба на М. М. Ю. против Б. С. Ю., всички по описа на Районен съд – М., като делото по така обединените производства е продължило да се води под № 109/2022 г. Първоинстанционният съд е посочил, че НЧХД № 110/2022 г. и НЧХД № 122/2022 г. се прекратяват. Отделно от това с протоколни определения № 186 и № 187 от 15.09.2022 г. постановени съответно по НЧХД № 110/2022 г. и НЧХД № 122/2022 г., двете производства са обединени с НЧХД № 109/2022 г.

и са прекратени производствата по същите. От посоченото се установява, че М. М. Ю. се явява в последно посоченото производство едновременно като частен тъжител и подсъдим. В мотивите на протоколни определения № 186 и № 187 от 15.09.2022 г. съдът е приел, че са налице условията на чл.41, ал.1 от НПК, тъй като в подадените частни тъжби по посочените три производства е описана една и съща фактическа обстановка и част от участващите лица са страни по тях. Съдът е приел, че фактите и обстоятелствата следва да бъдат доказани по едни и същи начин, който според Районен съд – М. е основен принцип в наказателния процес с оглед установяване на обективната истина. Съдът посочва, че действително в разпоредбата на чл. 73, ал.4 от НПК (вероятно се има предвид разпоредбата на чл. 74, ал.3 от НПК, тъй като посочената касае мерки за обезпечаване на гражданския иск) е регламентирано, че не могат да бъдат сливани качеството на обвиняем и пострадал в едно производство, но според същият това важало само за наказателни дела от общ характер, като се позовава на съдебната практика и теория, без да посочва конкретни актове и автори, които приемат в теоретичните си разработки тази теза.

Според настоящият съдебен състав в наказателното производство е недопустимо едно лице да има различни процесуални качества, с изключение на пострадалия, който може да се конституира като частен обвинител и граждански ищец, а освен това може и да бъде разпитван и като свидетел. Съгласно разпоредбата на чл. 74, ал.3 от НПК обвиняемият не може да упражнява правата на пострадал в същото производство. Съотнесено към наказателните производства от частен характер това означава, че е недопустимо подсъдимият едновременно с това да бъде и частен тъжител. Това са противоположни страни и имат различни права. В производствата от частен характер е недопустимо тъжителя да бъде разпитван като свидетел, същевременно подсъдимият има право да дава обяснения по обвинението, което може да се използва от съдът при постановяване на крайния си акт. В тази връзка, в настоящият случай тъжителя – подсъдим М. М. Ю. е поставен в привилегировано положение, тъй като качеството му на подсъдим му дава право да дава обяснения и по този начин да доказва своите твърдения срещу лицето спрямо което е насочена неговата тъжба, което право не би имал, ако не съвмествяваше двете качества в това производство. Това от своя страна води до нарушаване на процесуалните права на една от страните, а именно

подсъдимия Б. С. Ю., срещу когото е насочена тъжбата на М. М. Ю.. По този начин се нарушава и основен принцип на наказателния процес, регламентиран в чл. 12, ал.2 от НПК, а именно, че страните в съдебното производство имат равни процесуални права, освен в случаите предвидени в НПК. Поради това в конкретния случай не са били налице условията на чл. 41, ал.1 от НПК по отношение на НЧХД № 122/2022 г. Също така Районен съд – М. е допуснал нарушение на процесуалните правила прекратявайки НЧХД № 110/2022 г. и НЧХД № 122/2022 г., след като преди това същите две производства са били обединени към НЧХД № 109/2022 г.

Обединявайки посочените три производства в едно общо, първоинстанционния съд е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, като това е довело до недопустимо смесване на процесуални фигури на един участник в това производство. Действително е налице изолирана съдебна практика в противоположния смисъл, която обаче не се споделя от настоящият съдебен състав.

Констатираното нарушение въззивният съд не може сам да отстрани, а отстраняването му е възможно единствено при ново разглеждане на делото. Поради тези съображения обжалваната присъда следва да бъде отменена изцяло и делото върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав на Районен съд – М..

Предвид установеното съществено нарушение на процесуалните правила, настоящият състав не следва да извършва преценка на правилността на обжалваната присъда по същество и да обсъжда и преценява доводите наведени с въззивните жалби.

Ето защо и на основание чл. 314, вр. с чл. 334, ал. 1, т.1, вр. с чл. 335, ал.2, вр.с чл. 348, ал.3, т.1, вр. с ал.1, т.2 от НПК, Окръжният съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло присъда № 16/26.06.2023 г., постановена от Районен съд – М. по НЧХД № 109/2022 г. и **ВРЪЩА** делото за ново разглеждане от друг съдебен състав на същия съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____